

ŽUPNIJSKO PISMO

ŽUPNIJE MARIJA SNEŽNA SVETINA

Od 4.6. do 2.7. 2023

Srcce Jezusovo, Srcce Marijino,
Srcce Jožefovo,
podarite nam Vaša Srca, vzemite naša.

-2-

ONANILO

<p>NEDELJA, 4. JUNIJ NEDELJA SVETE TROJICE SV. PETER VERONSKI, redovnik, mučenec SV. KVIRIN IZ SISKA, škof, mučenec Lektor: Betka in Tinkara Vrbovšek</p>	<p>10.30: SLOVESNOST PRVEGA SVETEGA OBHAJILA Maša za prvoobhajance in za njihove družine; Za Ivana in Zlatka Kolar, za starše in za sorodnike; <i>Papirnata nedelja...</i></p>
<p>SREDA, 7. JUNIJ SV. ROBERT NEUMINSTERSKI opat PRVI MUČENCI TRŽAŠKE CERKVE SV. MARIJA TEREZIJA SOUBIRAN, redovna ustanoviteljica</p>	<p>18.00: Za Marijo Zupanc; Za Reziko in Kristo;</p>
<p>ČETRTEK, 8. JUNIJ SV. REŠNJE TELO IN SV: REŠNJA KRI SV. MEDARD, škof SV. VILJEM ANGLEŠKI, škof</p>	<p>10.30: Za Rozalijo Vrbovšek; Za Lieselotte, Heinrich, Manfred in Krista Rosenkranz;</p>
<p>NEDELJA, 11. JUNIJ NEDELJA REŠNJEGA TELESA SV. BARNABAS, apostol SV. JANEZ FRANČIŠEK, redovnik Lektor: Lidija in Gregor Vrbovšek</p>	<p>10.30: PROCESIJA Z NAJSVETJŠIM, nato SV. MAŠA Za Rozalijo in Leopolda Vrbovšek; Za Reziko Plahutnik; Slovesnost spremlja GODBA SVETINA</p>

-3-

<p>SREDA, 14. JUNIJ SV. Valerij in RUFIN, mučenca SV. METODIJ CARIGRAJSKI, škof SV. RIHARD, opat</p>	<p>18.00: Prošnja Mariji za zdravje</p>
<p>NEDELJA, 18. JUNIJ 11. NEDELJA MED LETOM SV. GREGOR JANEZ, škof SV. ELIZABETAN IZ SCHOENAU, redovnica, vidkinja Lektor: Alja in Nina Videc</p>	<p>10.30: Za starše Rozman, za brata Antona in za sorodnike Jelenc; Za župljane</p>
<p>SREDA, 21. JUNIJ SV. ALOJZIJ GONZAGA, redovnik SV. RAIMUND, škof SV. MEVEN, opat</p>	<p>18.00: Za Marijo Zupanc; Za Lieselotte, Heinrich, Manfred in Krista Rosenkranz</p>
<p>NEDELJA, 25. JUNIJ 12. NEDELJA MED LETOM SV. DOROTEJA, mari, mistikinja DAN DRŽAVNOSTI Lektor: Betke in Tinkara Vrbovšek</p>	<p>10.30: Za Rozalijo Vrbovšek; Za Reziko in Brigito; Za župljane;</p>
<p>ČETRTEK, 29. JUNIJ SV. PETER IN PAVEL, apostola SV. JUDITA, redovnica SV. RAJMUND, mučenec</p>	<p>10.30: Za Marijo Zupanc; Za Kristo, za reziko in za verne duše;</p>
<p>NEDELJA, 2. JULIJ 13. NEDELJA MED LETOM SV. JANEZ FRANČIŠEK, redovn. Lektor: Lidija in Gregor Vrbovšek</p>	<p>10.30 Za Rozalijo Vrbovšek; Za župljane; <i>Papirnata nedelja...</i></p>

Izvabiti glasbo

Trije fantiči, doma iz okolice mesta Cremona v Italiji, Salvatore, Julijan in Anton, ki so živeli okrog leta 1600, so se skupaj igrali. Salvatore je imel čudovit tenor. Julijan pa ga je spremljal s svojim izvrstnim igranjem violine, ko sta nastopala po mestnih trgih. Tudi Anton je imel rad glasbo in bi rad pel z njima, a kaj, ko je bil njegov glas podoben škripanju nenamazanih vrat.

Vsi otroci so se mu smejali, ko je odprl usta in zapel, čeprav ni bil brez talenta. Njegova velika dragocenost je bil žepni nožiček, ki mu ga je zapustil njegov stari oče. Stalno je nekaj rezljal in iz lesa ustvaril nekaj izredno lepih stvari.

Ko se je približal čas vsakoletnega festivala, so pročelja hiš dobila slovesnejši videz, ker so jih okrasili s čudovitim spomladanskim cvetjem. Ljudje, oblečeni v najboljše oblačila, so napolnili ulice. Salvatore in Julijan sta načrtovala, da bosta na praznik šla do stolnice, kjer bosta igrala in pela na polnem trgu.

»Boš šel z nama?« sta zaklicala Antonu, ki je sključen sedel in rezljal kos lesa. »Kaj zato, če ne znaš peti. Rada bi videla, da bi šel z nama.«

»Seveda, šel bom, saj je na festivalu tako lepo.«

In tako so šli vsi trije do stolnice. Ko so prihajali tja, je Antona obšlo spoznanje, da ne zna peti. To ga je zelo razžalostilo, ker je imel rad glasbo, kot jo imata rada onadva, čeprav je bil njegov glas nekoliko cvileč.

cev in majhen čoln. Odločil se je, da poišče hišo velikega Amatija.

Ko jo je našel, je lahko potrkal na vrata. Ko mu je služabnik odprl, je veliki mojster slišal Antonov cvileči glas. Prišel je, da bi videl, kaj želi že navsezgodaj.

»To sem vam prinesel pokazat, gospod,« je rekel Anton, ko je zlagal iz svoje cule predmete, ki jih je sam izdelal. »Upam, da jih boste pogledali in mi povedali, ali sem dovolj nadarjen, da bi se naučil izdelovati tudi violine.«

Amati je vsak izdelek vzel v roke in ga skrbno pregledal. Nato je Antona povabil v hišo: »Kako ti je ime?« ga je vprašal.

»Anton, gospod,« je plašno odgovoril fant.

»In zakaj bi rad izdeloval violine?« je bolj resno vprašal Amati.

Anton je brez premisleka odgovoril: »Ker imam rad glasbo, pa ne morem peti, ker imam cvileč glas. Slišali ste, kako lepo sta sinoči pela moja prijateljica pred stolnico. Tudi jaz bi rad izvil tako lepo glasbo.«

S pogledom, uprtim v Antonove oči, je Amati rekel: »Najvažnejša stvar je pesem srca. Na veliko načinov lahko izvabimo glasbo: nekateri ljudje igrajo violino, drugi pojejo, spet drugi slikajo lepe slike. Vsakdo se trudi, da bi kaj dodal lepoti sveta. Ti si rezbar, toda tvoja pesem bo še čudovitejša kot katerega drugega.«

Te besede so Antona zelo razveselile in nikoli ni pozabil njihovega sporočila upanja. Zelo hitro je postal učenec velikega izdelovalca violin. Vsako jutro se je zgodaj odpravil v Amatijevo

Ko so prišli na trg, je Julijan začel igrati na violino, medtem ko je Salvatore čudovito ubrano pel. Ljudje so se ustavljali in jima prisluhnili in mnogi so fantoma v oguljenih oblačilih vrgli kovanec ali dva. Neki starček je stisnil sijoč kovanec v Salvatorejevo roko ter se hitro izgubil v množici.

Salvatore je odprl dlan in vzdihnil: »Poglej! Zlat kovanec!«

Dal ga je med zobe, da bi se prepričal o njegovi pristnosti. Vsi trije fantje so bili vznemirjeni in obračali so kovanec na prednjo in zadnjo stran, da bi ga preskusili. Strinjali so se, da je res zlat.

»Saj si to lahko privošč,« je rekel Julijan. »Veš, to je veliki Amati.«

Anton je vprašal: »In kdo je Amati? Zakaj je tako velik?«

Oba sta mu smeječ se odgovorila:

»Nisi še nikoli slišal za Amatija?«

»Seveda ni,« je nadaljeval Julijan, »saj ne pozna tega izdelovalca glasbil. Ima cvileč glas in samo rezbar je.« Julijan je nato nadaljeval: »Anton, da boš vedel: Amati je odličen izdelovalec violin, morda najboljši v Italiji, morda celo na svetu. Živi pa v našem mestu.«

Ko se je tistega večera Anton vračal domov, je bil zelo žalosten. Zdelo se mu je, da se prepogosto smejejo njegovemu piskajočemu glasu in njegovemu rezbarjenju. Naslednje jutro je zgodaj odšel od doma. S seboj je vzel svoj dragoceni rezbarski mož. V njegovi culi je bilo nekaj stvari, ki jih je izrezljal: lična ptica, piščalka, nekaj kip-

delavnico, kjer je poslušal, gledal in se učil od svojega učitelja. Po nekaj letih ni bilo nobene skrivnosti pri izdelovanju violin z vsemi njenimi sedemdesetimi deli, ki je ne bi obvladal. Čez čas, ko je bil star dvaindvajset let, mu je mojster dovolil, da je napisal svoje ime na violino, ki jo je izdelal.

Preostali del življenja je Antonio Stradivari izdeloval violine - več kot tisoč - in pri vsaki se je potrudil, da jo je izdelal lepše in boljše kot prejšnjo. Vsakdo, ki je imel violino, katero je on izdelal, je imel zaklad, umetniško mojstrovino.

Morda nismo sposobni peti, igrati... toda, če si res želimo, bomo iz svojih src z življenjem izvabili glasbo, s katero bomo slavili Gospoda in služili bratom in sestram v družini, okolici ter v Cerkvi.

Ali tudi moj Bog lahko zgori?

V neki vasi je izbruhnil požar. Bogat in reven človek, do tistega dne odlična soseda, sta izgubila vse svoje imetje. Ubog človek je ostal miren, bogatega pa se je lotil velik obup.

»Mojzes,« je naposled dejal bogati, »kako je mogoče, da si tako miren, ko pa je vse, kar sva imela, zgorelo v požaru?«

»Meni je ostal moj Bog,« je odgovoril siromak, »tvoj pa je zgorel v hiši.«

Menihovo videnje

Neki menih je vrsto let prosil Boga, da bi imel videnje. Da se mu bi prikazal Bog ali vsaj kateri izmed svetnikov, in tako okreplil njegovo vero. Skoraj je že obupal, ko je nekega dne končno ugledal prikazen. Stari menih je bil presrečen. Toda sredi videnja se je oglasil samostanski zvon. Zvonjenje je pomenilo, da je prišel čas, ko je treba nasititi reveže, ki so se vsak dan zbrali pred samostanskimi vrati. In tisti dan je bil na vrsti za to nalogo ta menih. Če se ne bo pred nji-mi pojavil s hrano, bodo mislili, da v samostanu nimajo zanje ničesar in ubogi se bodo razšli.

Menih je omahoval med zemeljsko dolžnostjo in nebeškim videnjem. Seveda se je moral odločiti hitro, dokler je zvonec še zvonil. S težkim srcem je zapustil videnje in odšel streč ubogim. Skoraj čez eno uro se je vrnil v svojo sobo. Ko je odprl vrata, skoraj ni mogel verjeti svojim očem. Medtem ko je hranil reveže, prikazanje ni prenehalo. Ko je menih pokleknil in se zahvalil, je slišal odgovor: »Moj sin, če bi ne šel hraniti revežev, ne bi ostal.«

Najboljša pot do tega, da »vidimo« Boga, je opravljanje svojih dolžnosti iz ljubezni in služenje bratom in sestram, zlasti potrebnim.